

Etusivu>Perhe- ja perintöoikeudelliset asiat>Perintöasiat>Perimystä rajoittavat erityissäännöt
Perimystä rajoittavat erityissäännöt

Unkari

1 Onko tämän jäsenvaltion lainsäädännössä erityissääntöjä, jotka taloudellisten, perheeseen liittyvien tai sosiaalisten seikkojen vuoksi rajoittavat kiinteän omaisuuden, tiettyjen yritysten tai muiden kyseisessä jäsenvaltiossa sijaitsevien erityisten omaisuserien perimystä tai vaikuttavat siihen?

1) Maa- ja metsätalousmaa

1.1. Yleistä

Unkarin lainsäädännössä on tiukat säännöt, jotka sääntelevät omistusoikeuden hankkimista maa- ja metsätalousmaahan. Näitä rajoituksia sovelletaan myös silloin, kun omistusoikeus siirtyy perimyksen kautta, riippumatta siitä, onko kyse Unkarin, muiden jäsenvaltioiden tai kolmansien maiden kansalaisista.

Rajoittavat säännökset sisältyvät seuraaviin kahteen lakiin:

maa- ja metsätalousmaan kaupasta vuonna 2013 annettu laki CXXII (*a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvény*), jäljempänä 'maanhankintalaki', sekä

maa- ja metsätalousmaan kaupasta vuonna 2013 annettua lakia CXXII koskevista säännöksistä ja siirtymätoimenpiteistä vuonna 2013 annettu laki CCXII (*a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvényrel összefüggő egyes rendelkezésekről és átmeneti szabályokról 2013. évi CCXII. törvény*), jäljempänä 'maanhankintalain soveltamista koskeva laki'.

Säännöt ovat erittäin monimutkaisia. Perimyksen kannalta tärkeimmät säännökset voidaan tiivistää seuraavasti:

1.2. Rajoitusten aineelliseen soveltamisalaan kuuluva kiinteä omaisuus

Lakiin perustuvat rajoitukset koskevat *maa- ja metsätalousmaan* hankintaa. Maanhankintalain 5 §:n 17 momentin mukaan maa- ja metsätalousmaaksi, jäljempänä yhdessä 'maatalousmaa', katsotaan seuraavat:

kaikki maa-alueet, joille on kiinteistörekisterissä määritelty jokin seuraavista käyttötarkoituksista: peltoviljely, viininviljely, hedelmänviljely, puutarhaviljely, niitty, laidunmaa (nurmi), ruoikko, metsä ja metsitetty alue (riippumatta siitä, sijaitseeko maa-alue kaupungissa vai syrjäisellä alueella); sekä kaikki sellaiset viljelykäytöstä poistetut alueet, joiden osalta kiinteistörekisterissä on seuraava maininta: "kansallisessa metsätietokannassa metsäksi merkitty alue".

1.3. Rajoitukset, jotka koskevat omistusoikeuden saamista perimyksen kautta

Silloin kun omistusoikeus maatalousmaahan saadaan perimyksen kautta, maanhankintalaissa tehdään ero lakimääräisen perimyksen ja kuolemanvaraismääräyksen perustuvan perimyksen välillä. Laissa säädetty rajoitukset eivät koske lakimääräisen perimyksen kautta tapahtuvaa maatalousmaan omistusoikeuden siirtymistä, vaan ainoastaan omistusoikeuden saamista kuolemanvaraismääräyksen perusteella.

Maanhankintalain soveltamista koskevan lain 8 §:n 1 momentin mukaan omistusoikeuden hankintaa koskevien rajoitusten soveltamisen kannalta lakimääräisen perimyksen kautta tapahtuvaksi omistusoikeuden siirtymiseksi katsotaan myös tapaus, jossa testamentinsaajasta voi tulla lakimääräinen perillinen, mikäli kuolemanvaraismääräystä ei ole olemassa ja muut lakimääräiset perilliset on suljettu perimyksen ulkopuolelle.

1.3.1. Säännöt, jotka koskevat omistusoikeuden saamista kuolemanvaraismääräyksen perustuvan perimyksen kautta

a) Viranomaisen lupa on välttämätön

Silloin kun perittävä on määrännyt maatalousmaan omistusoikeudesta kuolemanvaraismääräyksellä, testamentinsaaja saa omistusoikeuden vasta sen jälkeen, kun maatalousalan hallintoviranomainen on hyväksynyt omistusoikeuden siirtymisen (maanhankintalain 34 §). Hallintoviranomainen varmistaa hyväksymisenettä, että

perillinen on oikeutettu omistamaan maatalousmaata ja

kuolemanvaraismääräyksellä ei rikota eikä kierretä omistusoikeuden hankkimista koskevia rajoituksia.

b) Maatalousmaan hankkimista koskevat rajoitukset

Eri luokkiin kuuluvia oikeushenkilöitä käsitellään maanhankintalaissa maatalousmaan hankintaoikeuden osalta eri tavoin. Sitä varten on erotettava toisistaan seuraavat henkilöryhmät:

i) Oikeussubjektit, jotka eivät yleisesti ottaen voi hankkia maatalousmaata

Näihin kuuluvat

ulkomaiset luonnolliset henkilöt (lukuun ottamatta muiden jäsenvaltioiden kansalaisia);

vieraat valtiot (ml. niiden osavaltiot, paikallishallinnon yksiköt ja kaikki niiden elimet);

unkarilaiset tai ulkomaiset oikeushenkilöt (joitakin poikkeuksia lukuun ottamatta).

Poikkeus: Oikeushenkilöitä koskeva kielto hankkia maatalousmaata ei koske vakiintuneita uskonnollisia yhdyskuntia (eikä kirkollisten sääntöjen mukaan oikeushenkilöiksi katsottavia kirkollisia järjestöjä, laitoksia ja yhteisöjä), jotka saavat maatalousmaata omistukseensa kuolemanvaraismääräyksen kautta.

ii) Viljelijän määritelmän piiriin kuuluvat henkilöt

'Viljelijä' määritellään maanhankintalain 5 §:n 7 momentissa. Määritelmä kattaa luonnolliset henkilöt, jotka ovat Unkarin tai muiden jäsenvaltioiden kansalaisia ja jotka toimivaltainen viranomainen on kirjannut tätä tarkoitusta varten viralliseen rekisteriin. Rekisteröintiä varten on täytettävä tietyt laissa määritellyt edellytykset (maa- tai metsätalousalan koulutus; todistuksiin osoitettu maa- tai metsätaloustoiminta ja siitä saatu tulo jne.).

Tähän ryhmään kuuluvat henkilöt voivat omistaa maatalousmaata enintään 300 hehtaaria (*hankittavan maan enimmäismäärä*). Tähän määrään lasketaan mukaan henkilön jo aiemmin omistaman maatalousmaan sekä sellaisen maatalousmaan pinta-ala, johon henkilöllä on käyttöoikeus (maanhankintalain 16 §:n 1 momentti).

iii) Luonnolliset henkilöt, joita ei katsota viljelijöiksi ja jotka ovat Unkarin tai muiden jäsenvaltioiden kansalaisia

Tähän ryhmään kuuluvat henkilöt voivat hankkia omistukseensa maatalousmaata, jos heidän jo omistamansa maatalousmaan pinta-ala ja sen maatalousmaan pinta-ala, jonka he haluavat hankkia, on yhteensä enintään 1 hehtaari (maanhankintalain 10 §:n 2 momentti).

Poikkeus: Edellä esitettyä rajoitusta ei sovelleta lähisukulaisten välisiin omistusoikeuden siirtoihin. Myös näissä tapauksissa sovelletaan kuitenkin hankittavan maan enimmäismäärää (300 hehtaaria) (maanhankintalain 10 §:n 3 momentti ja 16 §:n 1 momentti).

Edellä mainittujen säännösten osalta '*jäsenvaltion kansalaisella*' tarkoitetaan seuraavia henkilöitä (maanhankintalain 5 §:n 24 momentti):

Euroopan unionin jäsenvaltioiden (lukuun ottamatta Unkaria) kansalaiset,

Euroopan talousalueesta tehdyn sopimuksen sopimuspuolena olevien valtioiden kansalaiset sekä minkä tahansa muun valtion kansalaiset, joita kohdellaan jonkin kansainvälisen sopimuksen perusteella samalla tavalla kuin edellä mainittuja ryhmiä.

1.3.2. Omistusoikeuden siirtyminen lakimääräisen perimyksen kautta

Edellä (1.3.1 kohta) esitetyt rajoitukset eivät koske maatalousmaan hankintaa lakimääräisen perimyksen kautta. Näin ollen maatalousmaata voi Unkarissa saada lakimääräisen perimyksen kautta omistukseensa myös sellainen henkilö, joka ei voi periä maatalousmaata testamentin kautta (tai elossa olevien henkilöiden välisellä kaupalla) (esim. henkilö, joka ei ole jäsenvaltion kansalainen).

2) Ampuma-aseet ja amukset

2.1. Yleistä

Unkarin lainsäädännön mukaan ampuma-aseiden ja ammusten hankkimista varten tarvitaan aselupa. Ampuma-aseiden hallussapitoa koskevat säännökset sisältyvät seuraaviin säädöksiin ja määräyksiin:

ampuma-aseista ja amuksista vuonna 2004 annettu laki XXIV (a lőfegyverkről és lőszerekről szóló 2004. évi XXIV. törvény), jäljempänä 'ampuma-aselaki', ampuma-aseista ja amuksista 31.8.2004 annettu hallituksen asetus 253/2004 (a fegyverekről és lőszerekről szóló 253/2004. (VIII. 31.) Korm. rendelet), jäljempänä 'ampuma-aseita koskeva asetus',

ampumaradoista, viranomaisten harjoittamasta ampuma-aseiden ja ammusten varastoinnista sekä ampuma-aseiden hallussapidon edellyttämistä tiedoista ja taidoista 31.8.2004 annettu sisäministeriön asetus 49/2004 (a lőterekről, a lőfegyverek, lőszerek hatósági tárolásáról, a fegyvertartáshoz szükséges elméleti és jártassági követelményekről szóló 49/2004. (VIII. 31.) BM rendelet),

viranomaisten harjoittamaa ampuma-aseiden ja ammusten varastointia, myyntiä, siirtämistä, vaarattomaksi tekemistä, arvottomana luovuttamista ja tuhoamista koskevista säännöistä 7.1.2016 annettu poliisijohdon ohje 2/2016 (a lőfegyverek hatósági tárolásának, értékesítésének, elidegenítésének, hatástalanításának, érték nélkül leadásának, megsemmisítésének szabályairól szóló 2/2016. (I.7.) ORFK utasítás).

2.2. Rajoitusten aineelliseen soveltamisalaan kuuluva omaisuus

Säännöksillä rajoitetaan ampuma-aseiden ja ammusten hankintaa. Ampuma-aselain 2 §:n 16 ja 22 momentin mukaan

"ampuma-aseilla" tarkoitetaan tuliaseita ja ilma-aseita, joilla voidaan ampua kiinteästä materiaalista valmistettu ammus yli 7,5 joulen liike-energialla;

"ammuksilla" tarkoitetaan mitä tahansa patruunaa, joka sisältää luodin, ruutia ja nallin.

2.3. Ampuma-aseiden perimistä koskevat rajoitukset

Sisäministeriön 31.8.2004 antaman asetuksen 49/2004 14 §:n 1 ja 2 momentin mukaan aseluvan haltijan kuollessa perijä voi pyytää – heti kun päätös perinnön luovuttamisesta on saanut lainvoiman – että ampuma-ase ja/tai amukset

annetaan asekauppiaille myytäväksi,

siirretään henkilölle tai elimelle, jolla on lupa hankkia ampuma-aseita,

tehdään vaarattomaksi tai tuhoaan taikka

luovutetaan viranomaisille arvottomana.

Jos perijä ei ole hyödyntänyt edellä esitettyjä mahdollisuuksia, poliisi voi tuhota varastoidut ampuma-aseet ja/tai amukset tai luovuttaa ne asekauppiaille myyntiä varten sen jälkeen kun kaupallinen asiantuntija on arvioinut ne. Aseiden ja/tai ammusten myynnistä saadut varat on maksettava kokonaisuudessaan omistajalle sen jälkeen, kun niistä on vähennetty myynnistä aiheutuneet kulut.

2 Sovelletaanko näitä erityissääntöjä tämän jäsenvaltion lainsäädännön nojalla edellä mainittujen omaisuuserien perimyksen riippumatta siitä, mitä lakia perimyksen muutoin sovelletaan?

Kyllä (kaikkien edellä mainittujen omaisuuserien osalta).

Maa- ja metsätalousmaan (yhdessä 'maatalousmaa') osalta maanhankintalain johdannossa luetellaan taloudellisia, perhepoliittisia ja yhteiskunnallisia näkökohtia (kuten pienten paikkakuntien vetovoima, paikallisen väestön ikärakenteen ja maaseudun työllisyystilanteen parantaminen, pientilojen vakaan toiminnan varmistaminen jne.), jotka osoittavat selvästi lainsäätäjän tarkoituksen varmistaa, että maanhankintalain rajoituksia sovelletaan kaikissa tapauksissa riippumatta siitä, minkä valtion lakia perimyksen sovelletaan.

3 Onko tämän jäsenvaltion lainsäädännössä erityisiä menettelyjä, joilla varmistetaan edellä mainittujen erityissääntöjen noudattaminen?

1) Maa- ja metsätalousmaa

Kyllä.

Jos perintöasiasiaa käsittelevä notaari havaitsee käsittelyn aikana, että jäämistöön sisältyy maa- tai metsätalousmaata ja että perittävä on määrännyt tällaisesta maasta kuolemanvaraismääräyksessä, hän lähettää kuolemanvaraismääräyksen sille maatalousasian hallintoviranomaiselle, joka on maa-alueen sijainnin perusteella toimivaltainen. Tällä viranomaisella on toimivalta hyväksyä virallisesti maatalousmaan omistusoikeuden siirtyminen (maanhankintalain 34 §).

Tässä tapauksessa notaari keskeyttää perintöasian käsittelyn kunnes maatalousasiain hallintoviranomainen on tehnyt päätöksen (perintöasioita koskevasta menettelystä vuonna 2010 annetun lain XXXVIII 71 §:n 2 momentin d kohta).

Hallintoviranomainen varmistaa hyväksymismenettelyssä, että

perillinen on oikeutettu omistamaan maatalousmaata ja

kuolemanvaraismääräyksellä ei rikota eikä kierretä omistusoikeuden hankkimista koskevia rajoituksia.

Maatalousasian hallintoviranomainen toimittaa hyväksymisasiassa tekemänsä päätöksen myös notaarille. Jos hallintoviranomainen kieltäytyy hyväksymästä maatalousmaan omistusoikeuden siirtymistä perilliselle, kyseinen kuolemanvaraismääräyksen säännös on katsottava pätemättömäksi (maanhankintalain 34 §:n 3 momentti). Tällöin kuolemanvaraismääräyksen pätemättömyyden seurauksena on oikeudellisessa mielessä mitätöinti, joka notaarin on otettava viran puolesta huomioon, eikä kyseistä jäämistön osaa (maatalousmaata) voida siirtää testamentinsaajalle (perintöasioita koskevasta menettelystä vuonna 2010 annetun lain XXXVIII 71 §:n 6 momentti).

Maatalousasian hallintoviranomaisen tehtäviä hoitavat läänien aluehallintovirastot.

2) Ampuma-aseet ja amukset

Kyllä.

Sisäministeriön 31.8.2004 antaman asetuksen 49/2004 13 §:n mukaan silloin kun aseluvan haltija kuolee, ampuma-aseita ja/tai ammuksia hallussaan pitävän henkilön on ilmoitettava välittömästi poliisille ja pidettävä niistä huolta, kunnes poliisi saapuu paikalle. Poliisi ottaa ilmoitetut ampuma-aseet ja/tai amukset haltuunsa ja laatii asiasta pöytäkirjan.

Poliisijohdon 7.1.2016 antaman ohjeen 2/2016 III luvun mukaan vastaanotettuaan ampuma-aseet ja/tai amukset poliisi

ilmoittaa kirjallisesti vainajan aselupa-merkityn asuinpaikan paikallisviranomaiselle, joka on laatinut luettelon vainajan jäämistöstä, että ampuma-aseet ja amukset ovat viranomaisten hallussa,

pyytää samanaikaisesti ampuma-aseiden ja ammusten kirjaamista jäämistöluetteloon sekä

pyytää ilmoittamaan perintöasiasiaa käsittelevän notaarin yhteystiedot.

Poliisi ilmoittaa perintöasiaa käsittelevälle notaarille kirjallisesti, mistä ampuma-aseet ja ammuksset löytyvät, ja pyytää perintöasian käsittelyn päätyttyä toimittamaan lainvoimaisen päätöksen perinnön luovuttamisesta.

Notaari toimittaa edellä esitetyn mukaisesti perinnön luovuttamista koskevan lainvoimaisen päätöksen poliisille heti perintöasian käsittelyn päätyttyä. Poliisi ilmoittaa kyseisen päätöksen pohjalta perilliselle, että tämä voi 180 päivän kuluessa pyytää ampuma-aseiden ja ammusten antamista asekauppiaille myytäväksi tai niiden siirtämistä henkilölle tai elimelle, jolla on lupa hankkia ampuma-aseita, tai käynnistää niiden vaarattomaksi tekemisen, tuhoamisen tai luovutuksen viranomaisille arvottomana.

Jos perijä ei ole hyödyntänyt edellä esitettyjä mahdollisuuksia määräajassa, poliisi voi tuhota varastoidut ampuma-aseet ja/tai ammuksset tai luovuttaa ne asekauppiaille myyntiä varten sen jälkeen kun kaupallinen asiantuntija on arvioinut ne. Ampuma-aseiden ja ammusten myynnistä saadut varat on maksettava kokonaisuudessaan omistajalle sen jälkeen, kun niistä on vähennetty myynnistä aiheutuneet kulut (sisäministeriön 31.8.2004 antama asetus 49 /2004, 13 ja 14 §).

Päivitetty viimeksi: 02/09/2019

Tämän sivuston eri kieliversioita ylläpitävät Euroopan oikeudellisen verkoston kansalliset yhteysviranomaiset. Käännökset on tehty Euroopan komissiossa. Muutokset, joita jäsenvaltiot ovat saattaneet tehdä tekstin alkuperäisversioon, eivät välttämättä näy käännöksissä. Komissio tai Euroopan oikeudellinen verkosto eivät ole vastuussa tiedoista, joita esitetään tai joihin viitataan tällä sivustolla. Ks. oikeudellinen huomautus, josta löytyvät tästä sivustosta vastaavan jäsenvaltion tekijänoikeussäännöt.